

РЕШЕНИЕ

№ 1181

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8712** по описа за **2022** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция за държавна финансова инспекция, срещу Решение № 3124 от 12.08.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 136-ти състав, постановено по нахд.№ 17679/2021г.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон – касационно основание по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК и се иска неговата отмяна. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – П. А. П., чрез процесуалния си представител, в депозирана молба-становище от 26.01.2023г., оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила решението на районния съд. Претендират се разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд–София-град, след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, прие следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради

което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, а обжалваното решение правилно, но с други мотиви.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административно-наказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години от извършване на нарушението (чл. 80, ал. 3 от НК). Предвид чл. 81, ал. 2 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. Наличието на специалната норма на чл. 34 от ЗАНН, уреждаща случаите, в които административно-наказателно производство не би следвало да се образува, а образуваното такова да се прекрати, не изключва прилагането в общия случай на срока на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК.

В настоящия случай, предвид датата на извършване на административното нарушение - 10.07.2018г., предвиденият в закона давностен срок от четири години и половина е изтекъл на 10.01.2023г. С неговото изтичане се изключва административно-наказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административно-наказателен процес срещу деца и да му наложи административно наказание. Следователно, към релевантния момент на последното съдебно заседание на касационната инстанция това правомощие следва да се счита погасено. Изтичането на давността налага прекратяване на административно-наказателното производство по аргумент на чл.24, ал.1, т.3 от НПК и отмяна на наказателното постановление.

Както се спомена по-горе, ответникът претендира възстановяването на всички деловодни разноски, в това число и заплатен адвокатски хонорар. По делото е представено пълномощно за процесуално представителство пред касационната инстанция, но в него не е уговорено възнаграждение, респ не са представени доказателства за заплащане на такова. При това положение съдът не може да присъди разноски на ответника, поради което искането следва да се отхвърли.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3124 от 12.08.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 136-ти състав, постановено по нахд.№ 17679/2021г.

ОТХВРЪЛЯ искането на П. А. П. за присъждане на разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.